

MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE
BUDAPEST KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B 206

-208

WEISZ Miksa

Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber
kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti --.
Budapest, 1906. Alkalay ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

12

B
206
208.

1000 F00Y AR 3 60 FI

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA
B. 206-8

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 206-8.

הלכות שחיטה

עקרי מסקי דיני שחיטה :
ורני הסבין : ודין כסוי
הדם : ונמה מנסיך : וריני
הריאה : כל הדינין ה
חמוכרחין בסדור גאות
יפה וכולל מעט הנמות
ורב האנות כרי שזוכל כל
ארם ללמדם בנקל וזוהר
במעשה ידיו אם בעל
נפש הוא : חברים החנם
הר מאיר לבית מאיר ויוא
נדפס פה פירארה בבית
שמואל ז' אשכרה צרפתו

איך נתיב

לפי דרכו ונועם סדרו ואיר נתיב למת למדים עקרו פ
 פסקי דיני שחיטה נדוני הריאה כי עמו יקל הטורח להאי
 להם את הדרך ולכוננה וגומ' חלקתו לסני חלקים
 החלק האחר בדיני השחיטה והחלק השני בדיני הריאה
 החלק הא' בדיני השחיטה פרק א' לכה וקו' כולל עיקרו
 פסקי דיני שחיטה נכדוק הסכין וכסוי הדם וכמה מבסין
 והחלק הב' בדיני הריאה יסבנו ב' פרקים הפרק הא'
 סדרתו כו' יח' טרסיו' סברוא' והפרק הב' סדר סאר דיני
 הריאה נאחז' להראות לבורק עניין הסמוס כיצד יכדוק
 וזה הח' וכעזר צורו ונא' :

הלכות שחיטה

מי שירצה לאכול בשר בהמה חיה ועוף מצו'
 עשה מן התורה שישחוט ואחז'
 יאכל שנאמ' כי תאווה נפשך לאכול בשר וכו' ונתיב וזבחת
 מבקרך ומצאנך ואכלת בשעריך וגומ' וחיה לומר ש
 שחטה מבכור בעל מום שנאמ' אך כאשר יאכל את העצו

זאת האיל כן תאכלנו הקיש צבי ואיל לבכור בעל מום בא
 ללמד צבי ואיל לבכור בעל מום שיכול הטמא והטהור
 לאכלו ונמצא למד צבי ואיל מבכור בעל מום שטעונון
 שחיטה מה בכור בעל מום צריך שחיטה כדלעיל שהרי
 הוא בהמה אף צבי ואיל צריכין שחיטה ועוף לומר
 שחיטה מחיה שנאמ' איש אשר יצוד ציד חיה או עוף
 אשר יאכל ושפך את דמו וכו' הקיש עוף וחיה בשפיכת
 הדם מלמד ששפיכת דם העוף בשפיכת דם החיה מה
 שפיכת דם החיה בשחיטה כדלעיל אף שפיכת דם העוף
 בשחיטה :

וקורם שישחוט צריך שידע תחלה ט' דברים ה
 הכוללים דיני שחיטה ובדיקת הסכין וכסוי הדם וכמה
 מכסין ואחז' ישחוט ויאכל וסי' מלב' משך' הדם פי'
 כו' ישחוט למי ישחוט באי זה דבר ישחוט מקום
 השחיטה שיעור השחיטה כיצד ישחוט היכן
 ישחוט דברים המפסידין השחיטה מתי ישחוט :

הא' וזה ביאורן בסד' באר היטב :

הב' מי ישחוט ישראל ולא נכרי ומשומר ומין

ומחלל שבת וחרש שוטח וקטן :

הג' למי ישחוט לכל מי שירצה לאכול בשר :

הד' באיזה דבר ישחוט בסכין שתהיה חדה ולא

יהיה בה פגימה כלל לפיכך צריך לבדוקה לאט

לאט בכונת הלב ובניישוב גדול בצפרנו ובבשר אצבעו

בהולמה ובהובאה בחורה ובשני צדדיה ככל צד ד' בדיק'

דהיינו יב' בדיקות וסי' ושחטם בזה זה כנמטריא יב' :

הטעם לברוק אבשרא ואטופרא מפני שהבשר הוא בעין הורשט והצפורן הוא בעין הקנה ולפי שיש פנימות מסתככות ברב' ה' ולא בכבר קשה ויש פנימו' מסתככות בקשה ולא ברך לפיכך צריך לבודקה כמה שרומה לשניה' כתב הראב"ד ז"ל שצריך לשנות הצפורן אחר קצת ה' הבדיקות שמא תפגם הצפורן בחודה של סכין ואולי יש פנימה בצדדי הסכין ולא ירגיש בה לפי שעוברת בתוך פנימת הצפורן :

ב' מרות

בסכין אונרת מסוכסכת עולה ויורדת :
אונרת היכי דמי כגון שנרגשת הפנימה מכל צד בין בהולכה בין בהובאה אם שחט בה שחיטתו פסולה . מסוכסכת היכי דמי כגון שנרגש' הפנימ' בער א' בהולכה או בהובאה לא ישחוט אפי' בימותוהצר שאין ה' הפנימה נרגשת בה ואם שחט שחיטתו כשרה הואיל ובצר היפה שחט בכ' תנאים הא' שתהיה הפנימה כאחד מראשי הסכין אבל באמצע הסכין בכל ענין פסולה ו' והתנאי הב' שידע ויכיר הפנימה קודם שחיטתו כדי שיוכ' לזהר אבל לא ידע שזיה מסוכסכת ושחט בה שחיטתו פסולה דחיישונן שמא הוליד והביא ולא ארעתייה דכל מלתא דלא רמיא עליה דאניש לאו ארעתי' . ונהגו לפסול כל פנימה מסוכסכת וכן כתב הר"ז ז"ל אנחנו נוהגי' להטרי' כל מסוכסכת דאין אנחנו בקיאים ברישא דסכינא : עולה ויורדת היכי דמי כגון שהיתה בה פנימה גדולה והושחתו ראשה במשחות ונשאר במקום הפנימה עמוק ולא יש בה פנימה כלל שחטין בה :

השוהט

צריך שיבדוק הסכין קודם שחיטה ולאחר שחיטה . השוהט אע"פ ש' שיודע כל דיני השחיטה כראוי לא ישחוט עד שיהי' אומן בקי בבדיקת הסכין ותקונה כי עקר חומרת השחיטה היא בבדיקת הסכין ותקונה והיא צריכה יראת שמים ויישוב הדעת ועיון רב וכל המקצר הדיו זה משגע . ואין איש שם על לב כי מעשים בכל יום ומצאון מהמנויין אצל ש' שחיטה בלתי בקיאים בתקון הסכין ובבדיקתו ותמצא סכינים פגומה ואין מעבירין אותם ואין מכריזין על בה ששהטו שהוא נבלה דוצים לקיים דברי זרדי נפורס ב באמרם את אשר החמרת הקלתי ולקיים מה שנאמר ואת אשר הקלת החמרתי הנה רבים יבדקו את הודע עקרי פסקי דיני שחיטה וישאלוהו ויהקרוהו מיני בדיקות ש' שאלות וחקירות אחרות אשר הסרון ידיעתם לא תחסיד דבר מהנשד השחיטה כי אם ידע השוהט שהשהיה פוסלת ויהשוב כל אפני' שהיהו פוסלות אפי' ככל שהוא ולא ידע שיש שהיות שאינן פוסלות וכן ככל שאר דיני השחיטה וידע כי כל ספק בשחיטה פסולה אין קפידא לאסור את שחיטתו שאם יטעה יהיה טעותו לאסור הכות' לא להתיר האסור וכן כתב רת' ז"ל שאין צריך שידע ה' השוהט כל הדינין אלא אם יאמר על דבר זה הויתי מסתפ' ושואל קרינן ביה שפיר יודע עד שיאמ' על האסור מותר עכ' וכן כתב הר"א לעיור סמיץ ז"ל בספר ידאיים מי שאינו יודע פשוטן של הלכות שחיטה אסור לאכול בשחיטתו אבל מי שהו' יודע פשוטן אפי' אינו יודע דקדוקן שחיטתו

בשרה דהא כמה חנמים מסתפק להו כמה מילתא בהלכו
שחיטה הלכך אין צריך שירע כל הקדוקן אך שירע לתת
לב בשנוי שחיטה לשאול על ספקו ע"ב . וכן כתוב
בהגהות הרמב"ם ול" אין צריך השוחט לידע כל חלוקי
שהיה חלדה במעוט הסימנין וביוצא בהן ובשוסתפק
בהן יחמיר אבל צריך לידע דשהיות מצטרפות דהור
דבר הוזה ורגיל הרכה לכן צריך לידע אותו עכ" :

וידוע

ומפורסם כמה החמירו בגמרא על השוחט
שיתחייב להראות סנינו להחכם והעונש
הנכבד למו שוסמוך על עצמו אפי' נמצאת סנינו יפה ועתה
פשט המנהג שכל הדיוט רואה סנין לעצמו על כן הירא
את דבר ה' וחרד על דברו יקח לו אבן להשחית הסנין
ויאמן את ידיו פעם ופעמים ושלש להשחית לתקן ולברו'
ויראם לחכם אומן בקי בבדיקת הסנין ואם תשיג ידו פעם
ופעמים ושלש און הקד תקן וברק הסנין כראוי לדעת
הבקי או יסמוך על עצמו ואם שלש אלה לא יעשה לו
וטעה בתיקון הסנין ובבדיקה ונמצאת פגומה בשום
אחת מהן לא ישחוט עד שישוב וילמוד לתקן ולברוק
הסנין כאמור . ונכ' צריך שישחוט בפני חכם פעמים ר
רבות עד שיהיה רגיל וריו ואז יקרא מוסחה וישחוט
כינו לבין עצמו :

שיעור

הסנין ששוחט בה צריך שתהיה כמלא
שני צדארין מצוארי הנשחט כדי שלא יבא
לדור דהסה . ופ"י הרא"ב זל" דהא דאמר סנין כל שהוא
אם הולך והביא כשר היינו חוץ לצואה כל שהוא ודברים

של טעם הם דא' לתה היאך ישחוט בלא דרסה בסנין
כל שהוא אעפי' שיוולך ויביא כל היום בלו : שח"ט בסנין
של גוים כתב הר"ש בא זל" אפי' יודע שאינה בת יומא
צדי לקלוף מקו' בית השחיט' רשומן דנדבק בדופנו הסנין
נבלע בדופנו בית השחיטה . סכ"ן ששהט בה טרפה
אסור לשחוט בה פעם אחרת עד שיריחנה בצונן או י
יקנהנה ונהגו לקנהה יפה בשער הבהמה בין כל שחיטה
ושחיטה וזשפיר דמי :

הר"

מקום השחיטה . בצואר בשני הסימנין
הקנה והושט בקנה מטבעת דגדולה
ולמטה בקנה עד מקום שמיניע ראש האונה העליונה כ
דהיינו כשנופחין הריאה עד מקום שתניע ראש האונה
וס' לא אנלתי באוני' סמנו' ולכטה בקנה בעוף עד
בגדר נגו של זפק . ומקום השחיטה בושט כתרביץ הושט
דהיינו כשחותנו עומד במקומו ואינו מתכווץ אבל
כשחותכו וכויץ זהו ושוט עצמו פרשי' זל" וכויץ ונכפל
פי הנקב לצד הללו ונסתם עונגל פי החלל . ותרביץ מקום
דבוקו בלחי רל' שרובץ ומחובר שם . ושעור
תרביץ הושט פי' הרמב"ם זל" בבהמה והיה כדי שיאחוז
בשתי אצבעותיו ובעוף הנל לפי גדלו וקטנו . ולמטה
בושט עד מקום שישעיר הושט דרמי לכרס דהושט כ
במקום שהוא ראוי לשחיטה הוא חלק והמקום שאינו
ראוי לשחיטה היינו טפח הסמוך לכרס . ולמטה בושט
בעוף עד נגו של זפק דהיינו כשמתחיל הזפק להתרחב
ובעוף שאין לו זפק עד בין האגפים כששוכבין על הגוף

והיינו כנגד חלל הגוף
ואם שחט למעלה או למטה ממקומות האלו שחיתתו
פסולה :

החמישית

שעור השחיטה הב' סימניו הנז'
הקנה והושט השחיטה המעולה
שישחוט הב' הסימניו ואפ' בעוף ולזה צריך שיחכוון ה'
השוחט ויצדו הסנין לצרדין כרי שישחוט נכ' הורדיין ה'
נדאמר בנמרא הוהרו בורדיין כר' יהודה ודוקא בעוף
שצולו כאתו אבל בבהמה דמנתחה אבר אבר לא צריך
ואם לא שחט הורדיין בעוף אסור לבשלו שלם וצריך
לחתכו אבר אבר :

השוחט

רוב כ' בבהמה ורוב א' בעוף שחיתתו
כשרה פי' קנה או ושט קנה הוא הקרום
שבפנים הנרנות המחבר הטבעות יחד אבל הטבעות
עצמן נקראות נרנות ורובו של א' דכשר היינו דוקא
רוב הקנה כסתלת הקרום ולמטה ולא רוב הגרגר והיינו
עובי הטבעות דכל הקנה עשוי טבעות טבעות ואינן
מקיפות כל הקנ' והן עבין לצד הצואר בהוץ והקין למטה
וכששחט רוב עוביין עדיין לא שחט רוב חללן חוץ מ'
בטבעת הגדולה שהיא למעלה מאלו הטבעות המקפת
בל הקנה והיא עכה בשוה מכל הצרדיין וכששחט רוב
עוביה שחט רוב חללה :

שחט

א' וחצי בבהמה או חיה שחיתתו פסולה
שצריך רוב של כל אחד ואחד רוב הנראה
לעינים : חציו של זה וחציו של זה אפי' בעוף שחיתתו

פסולה : השוחט צריך שיברוק הסימניו אחר השחיטה
ואפי' היה השוחט זריו ומהיר ואם לא ברק הסימניו וחזק
הראש שחיתתו פסולה :

הששית

ניצד ישחוט כותח הצואר והסנין בידו
למעלה מוליכו ומביאו על הסימניו בקלות
עד שישחוטם או רובן לפחות בדלעיל :

הז'

היכן ישחוט בכל מקום חוץ לתוך ימים
ונהרות או ככלי שיש בו מים ולא בכלים
רקים ולא לתוך הגומ' דה' דברים המפסידין את השחיט'
ה' הן ואלו הן שהייה דרסה חלדה הנרסה ועקור

שהייה

היכי דמי כגון שהתחיל לשחוט והגביה
ידו או הניח ידו מלשחוט קודם שיגמור
השחיטה ושהה בין בשוגג בין בסויד בין באונס וחזר
הוא או אחר וגמר השחיטה שחיתתו פסולה ושעור
השהייה כרי שישחוט הבשר שחיטה גסה לגסה ודקה ל'
לדקה ועוף לעוף כך פסקו גדולי הפוסקים זל רש"י
והתוספות וסמ"ג וסמ"ק וספר התרומה והרוקח ובהג'
והמרדכי זל' ולעניין מעשה יש להחמיר ברעת רש"י
והתוספות זל' אשר מימיהם אנהנו שותים ועוד כי רבו
הפוסקים המחמירים כל הני פסקני דלעיל ועוד בשל ת'
תורה הלך אחר המחמיר : ושהיות מצטרפות :

כתב

הריו זל' אגן נהנין להטריף כל שהיות דאין
אנהנו בקיאיין בשיעור שהייה לפי
סברת התלמוד שהייה כשר במעוט קמא דקנה מידו ד'
דהוה אמצא חצי קנה פגום והוסיף עליו כל שהוא אבל

לירדן פסול אפי' במעוט קמא דקנה דרוקא בימי חכמי
התלמוד היה שהיה כשר במעוט קמא דקנה מפני שהיו
בקיאיין בכדיקת הושט והיו בודקי' הושט לאחר שחיט'
הקנה אבל אנחנו אין אנחנו בקיאיין בכדיק' הושט חיישינן
שמה נששחט מעוט הקנה בקב הושט והושט שניקב
במשהו טרפה
בענין הקפות הנזכר בתלמוד אין אנחנו בקיאיין בזמן הזה
וכן כתב הר' רוד בר לוי זל' מצאתי כתוב כי הסמיכו כל
הגאונים זל' דאנן השתא לא בקיאינן בהנך הקפות ואין
מקיפין כלל לא בריאה ולא בבני מעים ולא בקנה וכתב
עוד הריו זל' השוחט וחתך העור ויצא הדם ופסק אעפ'
שלא חתך אלא העור לא יגמור שהיטתו דחיישינן שמה
נקב הושט אלא ימיתנו וימכרנו לגוי וכן השוחט יונה
ומולשהנוצות ויצא דם לא יגמו' שחיטת' אלא ימיתנו עכ'
דרסה
היבי דמי כגון שדחק הסכין למטה כדרך
שהתבין הצנן או שהכה על הצואר כ
כדרך שמבין בסוף פסול' : ושעור דרסה כל שהוא לפיכ'
צריך לזוהר שיולקי הסכין על הצוא' בקלו' ולא ידחוק כלל :
חלדה
היבי דמי כגון שהחליד את הסכין בין
סימן לסימן ושהט או תחת העור או
תחת צמר מסובך או תחת הנוצה או תחת מטלות הקשו'
בצואר הכל נקראת חלדה ופסולה . וכתב המ' דמי זל' וצרי'
לזוהר בצמר הכבשים ולכך נהגו למרוט הצואר בעופות
שלא יחלידו תחת הנוצה ואעפ' דאיכא צער בעלי חיים
עכ' **חלדה** לשון כסוי מלשון חולדה ודרך החולדה
להחבא בחורים ור'ל שגסה הסכין ושחט :

הגרמה היבי דמי כגון ששחט שלא במקום
השחיטה כגון ששחט בקנה למעלה
מטבעת הגדולה . שחט בתוך הטבע' ושירר מלא החוט
מטבעת הגדולה כנגד הראש על פני כולה כשרה ואם ל
לאו פסולה : ויש מבשירין אפי' למעלה מטבעת הגדולה
אם שירר משהו מן החיטין . ועניין החיטין האלו אין א
אדם בקי בהן וגם אני שאלתי את פי גדולי הכורקים ה
הבקיאים במלאכה הזאת כהגון והם השיבוני שלא באו
עד תכליתם וגם דברי הרמ' בס זל' בזה נראין כסותרין זה
את זה שבפירושו המשנה כתב שחיטין הללו הן בתוך
טבעת הגדולה ובהלכות שחיטה פנ' כתב שהחיטין ה
הללו הן למעלה מטבעת הגדולה לכן הירא את דבר ה'
לא יכשיר שום הגרמה שהיא למעלה מטבעת הגדולה
כיון שאין אנחנו בקיאיין ויודעין חיטין הללו מה הם או
אנה הם : וכן כתב רבינו יחיאל זל' ראוי לשוחט שיתרחק
מטבעת הגדולה ולשחוט למטה אענ' רקייסא לן כל
הצואר כשר לשחיטה כדי להסתלק מן הספק עכ' : וכבר
פי' לעיל מקום השחיטה בקנה ובושט למעלה ולמטה :
הגרמה לשון הנבחה מלשון הכתוב אל גרם המעלות
ורל' שהנבחה ירו ושחט למעלה חוץ למקום הכשר ש
שחיטה בדלעיל : פי' אחר לשון הטויה מלשון רול' היה
שוקל עין בעין נותן לו גרומ' ורל' שהטה הסכין ושחט
חוץ למקום הכשר שחיטה : ויט' לשון עצם מתרגום
עצם גרמא :
עיקור היבי דמי כגון שנעקרו הסימנין במקום
כבודם בלחי או א' מהן או מא' מהן קודם

נמר השחיטה מצא הסומן השחוט שמוט ואינו יודע אם
קורם שחיטה נשמת או לאחר השחיט אם חפש הסומן
בירו היו זו ספק עקור ובסול' זה הכלל כל ספק בשחיט
פסולה

החמשה

רבוים הנו' שהייה דרסה חלרה הגרמה
עקור אסורים בין בקנה בין בושט בין
כמעוט קמא בין כמעוט אמצעי בין כמעוט בתרא
מתו ישחוט בכל זמן בין ביום בין בלילה ו
ואבוקה ננרו לדאות מה ששוחט ואם שחט באפלה צר'
שיברקנו לאור - בא' פסק דרב מצויין אצל שחיטה
מוסחין הם דוקא ברועבר אבל לכתחילה אין לסמוך על
הרוב היכא דאפשר לכרר - מרדכי נהגו באשכנז שלא
לסמוך על שחיטת אדם אלא אכ' יש לו רשות לשחוט
מחנם שברקו חקרו בריני השחיטה ושחט לפניו ג' עופו'
עכ' השוחט בהמה חיה ועוף מברך תחלה בא'
אמה אקבו על השחיטה : ואם שחט חיה
או עוף צריך לכסות את רמין בעפר שנא' איש אשר יצור
ציד חיה או עוף אשר יאכל ושפך את דמו וכסהו בעפר
וצריך שיתן עפר למטה ולמעלה שנא' וכסהו בעפר עפר
לא נאמר אלא בעפר מלמד שיהיה הדם נבלל בעפ' למטה
ולמעלה כתב בעל העטור שצריך להזמין העפר למטה
לשם כסוי והראש' ול' כתב באין צריך אלא אם מצא עפר
תחוח ושחט לתוכו שפיר רמי : שחט ולא היה עפר ת
תחוח למטה צרי' לגרור הדם וליתנו בעפר תחוח ולכסו'
עפר תחוח עליו : ויברך בא' אמה אקבו על כסוי הדם

בעפר זכתב בהג' ול' שמכסה ואחר כך מברך אעג' הכל
המצות מברך עליהן עובר לעשייתן הם בתהלת המצוה
אבל זו סיום המצוה היא ובאמצע המצוה אין ראוי לברך
הלך מברך על השחיטה קודם התחלת המצו' ועל הכסוי
אחר גמר המצוה וכן דעת הרשבא והרמב"ן ול' ולדעת
הראש' והרמב"ם ול' חייב לברך קודם משום דחשיבי'ם
כסוי מצוה בפני עצמה וצריך' שמכסה בעפר המגרל
צמחים וכן פסק הראש' והריף' ול' ובאפר נמי
אעג' דלא מגרל צמחים הואיל ואקרי עפר רכתיב מעפר
שרפת החטאת

ההולך בדרך ואין לו עפר כלל ישרוף טלתו ומכסה
כו אעפ' שהוא בכל תשחית כל תשחית רגופא
עדיף וכן שוחק ריערי זהב ומכסה בו דאקרי עפר דכתי'
ועפרות זהב לו כתב הרי' ול' המכסה בשלג כשאין לו
עפר תחוח יצא שנא' לשלג יאמר הוי ארץ' וצריך לכסות
בעפר תחוח אבל לא בעפר לח ושעמא דלא אקרי עפר
אלא עפר דק ונפרד שראוי למנות כרכתיב אשר אם יוכל
איש למנות את עפר וכו' וכתוב נמי מי מנה עפר יעקב :
השוחט מרפה או בתנבלה בירו פטור מלכסות דכתיב
אשר יאכל ושפך את דמו וכסהו : השוחט לחולה בשבת
לא יכסה ער למוצאי שבת ובלבד שיהיה רשומו נכר ו
זכן ביט' אם אין לו עפר מוכן מבעוד יום או אפר שאפר
בירה מוכן הוא ואינו צריך החמנה דרעתיה עלויה ולא
שנו אלא שהוסק מערב יש' אבל הוסק ביט' אסור דליכא
למיטר דעתיה עלויה מאתמול ואם ראוי לצלות בו ביצה

שעריין הוא רמץ חס אעפוי שהוסק ביט' מותר לכסות בו
 איידו דחוי להפוכי ביה לצלו' בוביעה שקיל ליה נמי ומנס'
 ביה: א"ן שוחטין ביט' אלא בסכין כדוק מעיט' ולא יברקנו
 ביט' קודם השחיטה משום שמא ימצא פגום וישחזנו ב'
 במשחות: א"ן שוחטין ביט' אלא במקום שרובן כשרות
 אבל במקום רשביחי טרפות הרבה אסור לשחוט משום
 שמא ישחוט שלא לצורך: ס' או השוחט לחולה בשבת
 לא יכסה אפי' יש לו דקר נעוץ שהכינו מבעוד יום בלומר
 שיעקור אותו ממקו' נעצתו ויעלה עפר ויכסה בו ומיירי
 בשהוא נעוץ בעפר תחוח הראוי לכסוי שאינו מחוסר
 כתישה כרינו ביט' בשב' לא יכסה: ב' ר' רבינו מאיר זל'
 שאם היה לו עפר מוכן לכסות בו צואה יש לו לכסות בו
 הדם אפי' בשבת: ש' מאה חיות ומאה עופות במקום
 א' ככסוי א' וברנה אחת סג'י ובלבד שלא ירבר בנתים:
 ה' השוחט צריך שיכסה בידו או בכלי אבל לא ברנלו
 שלא ינהוג מנהג כיוון במצות שאנחנו
 חייבין לכבדן שהך שלוחי המקום ושלוחו של אדם כמותו
 והן להאיר לנו להורות נתיבות יושר וכן הוא אומר נר
 לרגלי רבריך ואור לנתבתי:

נשלמו פסקי דיני שחיטה: שכח לכורא מעלה ומטה:

כל המכיר את מעלת אבותיו

אנכי לני אנכי אשירה • אומר לני אלהי ישראל

תחלת כל דברי:	אשר אלה עזר לאל נורא:
לישר את שניאתי:	לכל אשנה בהחכרה:
מלאות שיר שפתי גם:	לשוני תהנה שירה:
אבאר ב' לשון קצור:	ברוך טוב והישרה:
שחיטת שור וצאן חיה:	ועוף כרין ובתורה:
ונפשי אותה בהם:	להוציאם לבו אודה:
מירח באישון ליל:	ובלילה כיום יאיר:
ואם תשאל למי אלה:	אומר מאיר לבית מאיר:

כאשר ראה המשרר תפארת הספר ומהללו - כירב חילו -
 מחברת פי חנם כרניאל וישא משלו ויואל:

- מתי בינה קחו מנה: ללמד נא באור מאיר:
- אשר ביאר שחיטת שור: סגור פתח דבר יאיר:
- יבאר ב' לשון קצר: קצת זרות וקל ישאיר:
- דאו קיצור אשר קצר: לבית מאיר אבן יאיר:
- ויוסף שאת משלו
- מדרך לשון פה אלמים: פתח דברך יאיר:
- אם ישבח תלמוד מחכמים: בן מנשה יאיר:
- במלחמת העי נפלו לוחמים: רובה של סנהדרין יאיר:
- דיוח נורף מכל סמים: מאיר בן יאיר:

Handwritten notes and signatures at the bottom of the page.

בבית

אשר לא ידעו כי יבא עליהם

כי יבא עליהם

כי יבא עליהם כי יבא עליהם

כי יבא עליהם כי יבא עליהם

כי יבא עליהם

כי יבא עליהם

כי יבא עליהם

כי יבא עליהם

כי יבא עליהם

כי יבא עליהם